

Arrest

nr. 348 391 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 november 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. ABOUHASSANI *loco* advocaat B. LOOS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse afkomst te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 juli 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 juli 2021 om internationale bescherming.

1.2. Op 7 december 2021 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.3. In een brief van 10 november 2023 verzoekt de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken op basis van de artikelen 49, § 2, tweede lid *iuncto* artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) omdat uit verzoekers administratief dossier blijkt dat hij op 30 augustus 2023 door de Nederlandstalige rechtbank van eerste

aanleg van Brussel veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 36 maanden voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en valsheid in authentieke en openbare geschriften en hij voor de duur van vijf jaar ontzet werd uit de rechten zoals omschreven in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek. Teneinde verzoeker de gelegenheid te bieden te reageren op voornoemd nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus, wordt hij hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 juli 2025.

Op 14 oktober 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn, Arabier en moslim. U werd geboren op (...) 1993 in Gaza en woonde er samen met uw familie in al-Shati, een vluchtelingenkamp in het noorden. U ging enkel naar de lagere school en werkte nadien als loodgieter in de bouw. Op 29 oktober 2014 kreeg u een kogel in uw been waarna u drie maal zonder succes geopereerd werd in Gaza. Vervolgens ging u verschillende keren naar Israël om u daar te laten opereren en behandelen. U was diep in uw botten en ook aan uw zenuwen geraakt, waardoor u been korter is geworden en u niet meer lang kan stappen. Sindsdien zag Hamas u echter als een verrader en collaborateur en werd u regelmatig opgepakt. Ze vonden het verdacht dat u zoveel naar Israël kon reizen, luisterden u af en hielden u in de gaten. Ook sloten ze u meermaals op, soms voor een paar dagen, soms voor een paar maanden. Tijdens die opsluitingen bent u ook gemarteld geweest. In 2018 kreeg u opnieuw een kogel in uw been, waardoor u verminkt bent. U zat in de bus en werd beschoten door Hamas, die u gewoon wilden kapot maken. In september 2020 verliet u Gaza definitief en reisde u eerst op legale wijze naar Egypte waar u zo'n drie maanden bleef. Eind 2020 nam u het vliegtuig van Egypte naar Turkije, waar u zo'n vijf maanden bleef. In mei 2021 maakte u illegaal per boot de oversteek naar Griekenland (Rhodos), waar u ruim een maand later het vliegtuig naar België nam. Op 3 juli 2021 kwam u aan in België en op 5 juli 2021 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw Palestijnse identiteitskaart, medische documenten uit Gaza en Israël, uw Palestijns paspoort, de UNRWA Family Record van uw vader, moeder, broers, zussen en uzelf, verschillende oproepingsbrieven, uw geboorteakte in het Hebreeuws, documenten van de rechtbank uit Gaza, een UNRWA-kaart op eigen naam, en een psychologisch attest en een voorschrift uit België.

Op 8 december 2021 kende het CGVS u de vluchtelingenstatus toe wegens de financiële situatie van UNRWA alsook het gegeven dat u geregistreerd was als UNRWA-vluchteling en bijstand genoot.

Op 30 augustus 2023 veroordeelde de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brussel u tot een hoofdgevangenisstraf van 36 maanden (waarvan 12 maande met uitstel) voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en valsheid in authentieke en openbare geschriften. Daarnaast werd u voor de duur van vijf jaar ontzet uit de rechten zoals omschreven in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek.

Op 22 november 2023 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 15 juli 2025 werd een persoonlijk onderhoud georganiseerd om u de kans te geven om hierop te reageren en redenen aan te halen voor het behoud van uw status.

B. Motivering

U werd op 8 december 2021 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Er moet immers gewezen worden op een nieuw element in uw administratief dossier, namelijk het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 30 augustus 2023. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor mensenhandel met verzwarende omstandigheden en valsheid in authentieke en openbare geschriften, door particulieren of openbare officieren en ambtenaren buiten de uitoefening van hun bediening gepleegd.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Er moet een link bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 30 augustus 2023.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de aard van het misdrijf betreft blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg (d.d. 30/08/2023) dat op 13 januari 2023 een zekere A. M. zich zonder documenten bij de grenscontrole aankomst op de luchthaven van Zaventem aanbod. Hij stelde Palestijn te zijn en met de vlucht vanuit Tunis te zijn toegekomen. Bij nazicht van zijn gsm-toestel werd een foto aangetroffen van een Palestijns paspoort op naam van "T(...) A. F. A(...)", evenals van een Belgisch visum. Daarnaast werd ook een foto aangetroffen samen met u in de boardingslurf, waarbij de verbalisanten u nog konden aantreffen in de aankomsthal en u intercepteerden. Uit nazicht van de camerabeelden van de ontscheping van de vlucht uit Tunis bleek dat A. M. de slurf slechts een seconde na u verliet. A. M. verklaarde later geboren te zijn in Syrië en sedert een drietal jaar in Istanbul te wonen. Daar betaalde hij 13.000 euro aan een smokkelaar om naar België te komen. Hij omschreef u als een vriend van hem en verklaarde dat u naar Istanbul was gekomen om samen met hem via Tunesië naar België te reizen. Hij stelde dat hij u slechts twaalf u voor de vlucht vroeg om dezelfde reis te maken. Uit nazicht van de boekingsdossiers en passagierslijsten bleek onder meer dat u en A. M. naast elkaar zaten op het vliegtuig en dat jullie tickets gelijktijdig werden aangekocht. Verder bleek u in de periode 2022-2023 in totaal achttien maal naar Turkije te zijn afgereisd. Ook was u op het ogenblik van uw interceptie niet alleen in het bezit van een boardingpass op uw eigen naam maar ook een boardingpass op naam van A(...) T(...) A. F. (zie supra) en een parkeerkaart waaruit bleek dat u op 5 januari 2023 de Frontparking was opgereden. Bij de controle van uw voertuig werd op de achterbank een rugzak aangetroffen die u eerder droeg bij het verlaten van de boardingslurf, en met hierin een Palestijns paspoort op naam van A(...) T(...) A. F. (zie supra). Na analyse werd vastgesteld dat er een valse vertrekstempel op datum van 5 januari 2023 in dit paspoort werd aangebracht. Verdere analyse van het gsm-toestel van A. M. wees uit dat u op intense wijze in contact stond met hem, en hem naast de hogergenoemde foto's van het paspoort en het visum op naam van T(...) A. F. A(...) onder meer ook een foto van uzelf, evenals een foto van uw paspoort en verblijfskaart met uw gsm-nummer heeft doorgestuurd. Daarnaast werden foto's aangetroffen van zowel u als A. M. op dezelfde plek in Mauritanië, evenals het vliegschema van jullie beiden van Mauritanië naar Tunis en vervolgens Brussel. Bij analyse van uw gsm-toestel werden tevens diverse contacten aangetroffen die bij de ANG gekend zijn voor zaken over mensensmokkel, alsook talrijke foto's van paspoorten van meerdere personen met verschillende nationaliteiten (vonnis d.d. 30/08/2023 p.4-5).

In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg werden bovendien meerdere verzwarende omstandigheden weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees de rechtbank erop dat de feiten werden gepleegd met de omstandigheid dat er misgebruik gemaakt werd van de kwetsbare toestand waarin A. M. verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand. Ook wees de rechtbank op de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen en bedrog, daar er gebruik werd gemaakt van een paspoort op naam van een andere man die sterke fysieke gelijkenissen vertoonde aan A. M. en waarin voorafgaand een valse vertrekstempel werd aangebracht. Daarenboven bestond er volgens de rechter geen enkele twijfel dat de bewezen smokkel te kaderen is in die van een vereniging waarvan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid gericht is op dergelijke activiteiten, hetgeen eveneens als verzwarende omstandigheid in rekening werd gebracht (vonnis d.d. 30/08/2023 p.2-3 en 7).

De rechtbank achtte het verder bewezen dat u M. A. heeft vergezeld en op actieve wijze betrokken was bij de organisatie van de smokkel, alsook dat de door u gepleegde misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering vormen van eenzelfde misdadig opzet (vonnis d.d. 30/08/2023 p.6 en 8).

Met betrekking tot de op het misdrijf gesteld straf kan verwezen worden naar artikel 77 bis, 77 sexies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat op het misdrijf van mensensmokkel een gevangenisstraf van één tot vijf

jaar oplegt, en een geldboete van vijfhonderd tot vijftigduizend euro, alsook een ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 30 van het Strafwetboek.

In verband met de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade merkte de rechtbank op dat mensensmokkel een misdrijf is dat gedijt op de wanhoop van mensen die koste van het kost hun land van herkomst willen ontvluchten, op zoek zijn naar een betere toekomst in een ander land, en daar heel veel voor over hebben. Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef. Ook getuigt dit van een streven naar louter eigen winstbejag en het misbruiken van de precaire administratieve en sociale situatie van de mensen die gesmokkeld worden. De daardoor gegenereerde geldstromen, en de ongecontroleerde migratiegolf die de sociale systemen van de landen van bestemming zwaar onder druk zetten, vormen een acute bedreiging voor de openbare orde en veiligheid (vonnis d.d. 30/08/2023 p.9).

Bij de bepaling van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden en context waarbinnen zij zich hebben voorgedaan, uw strafregister, uw persoonlijkheid zoals die onder meer blijkt uit de elementen in het strafdossier, en uw uiteenzetting ter zitting. Er werd besloten dat een strenge bestraffing zich opdrong, mede ter ontrading van dergelijke praktijken in de toekomst, maar tevens werd rekening gehouden met uw gunstig strafregister, de beperkte omvang van de bewezen feiten en uw aandeel erin, alsook uw precaire gezondheidstoestand en beperkte inkomen, waardoor de straffen gedeeltelijk met uitstel werden uitgesproken. De rechter veroordeelde u concreet tot een hoofdgevangenisstraf van 36 maanden en een geldboete van 1000 euro, waarbij u uitstel werd verleend voor 12 maanden van de gevangenisstraf gedurende vijf jaar en voor de volledige geldboete gedurende drie jaar. Daarnaast werd u voor een termijn van vijf jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, lid 1, van het Strafwetboek (vonnis d.d. 30/08/2023 p.11).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het gevaar voor de samenleving. Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband verder dienstig verwezen worden naar het vonnis van 30 augustus 2023 van de rechtbank van eerste aanleg in Brussel, alsook naar uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 15 juli 2025.

Zo bleef u de feiten altijd ontkennen, zowel tijdens uw eerste verhoor na uw interceptie op de luchthaven als toen u op 9 juli 2023 opnieuw verhoord werd en geconfronteerd werd met de tot dan toe ontdekte elementen uit het onderzoek. U verklaarde onder meer regelmatig naar Turkije te reizen om uw tanden te laten verzorgen. Ondanks concrete bewijzen betwistte u zelfs met iemand een foto genomen te hebben en verklaarde u alleen naar Turkije te zijn afgereisd, van Turkije naar Mauritanië te zijn gegaan en van Mauritanië naar België. Van de boardingpass en het paspoort op naam van A(...) T(...) A. F., die respectievelijk op uzelf en in uw auto werden aangetroffen, stelde u niets af te weten. Ook tijdens de terechtzitting van 25 augustus 2023 bleef u de feiten betwisten (vonnis d.d. 30/08/2023 p.5-6), net zoals tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 15 juli 2025. Zo houdt u vol deze misdaden niet gepleegd te hebben, en verklaart u dat A. M. een vriend vanuit Gaza is die u toevallig in het vliegtuig ontmoette. U maakte inderdaad een foto met hem maar smokkelde hem niet en bent nog steeds bereid tot een confrontatie met hem (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 15/07/2025, hierna NPO, p.8, 10-12). Gezien u het misdrijf waarvoor u bent veroordeeld blijft ontkennen, geeft u geen enkele blijk van schuldinzicht. Meer nog, u noemt zichzelf tot elf keer toe een slachtoffer (NPO p.11, 12, 15, 16) en verklaart zowaar dat u de gevangenis mocht verlaten omdat ze “bewijs hebben dat u dit niet gedaan heeft” (NPO p.15), terwijl u in het vonnis van 30 augustus 2023 wel degelijk schuldig wordt verklaard en er geen andere stukken van justitie voorliggen die uw bewering staven. Ook wanneer u gevraagd werd of u actueel nog een reële en ernstige bedreiging voor de samenleving vormt, herhaalde u dat u “misschien wat andere kleine zaken heeft gedaan” maar nooit mensensmokkel, en een slachtoffer in deze zaak was (NPO p.16). Daarnaast wees de rechtbank erop dat het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef (vonnis d.d. 30/08/2023 p.9). Dit

weerspiegelde zich ook in de uitgesproken straf, waarbij u naast de hoofdgevangenisstraf ook voor een termijn van vijf jaar werd ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, lid 1, van het Strafwetboek.

Ook kan in dit verband verder dienstig verwezen worden het karakter van de bewezen feiten. Deze zijn bijzonder ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze tonen in uw hoofde een gebrekkig norm- en waardenbesef aan. Verder dient er op te worden gewezen dat u door het plegen van dergelijke feiten blijkt geeft van een ingesteldheid dat u zich laat leiden door geldgewin en zonder meer voorbijgaat aan het bijzonder grote gevaar dat mensensmokkel met zich meebrengt voor de slachtoffers en de maatschappelijke veiligheid in het algemeen. De maatschappelijke impact van mensensmokkel en mensenhandel wordt ook benadrukt door de VN. Volgens het UN Protocol against the smuggling of migrants van 15 november 2000 "wordt met 'smokkel van migranten' bedoeld het bewerkstelligen van de illegale binnenkomst van een persoon in een staat die partij is en waarvan die persoon geen onderdaan of ingezetene is, teneinde hieruit rechtstreeks of onrechtstreeks een financieel of ander materieel voordeel te halen". Migrant die een beroep doen op de diensten van smokkelaars, zijn vaak het slachtoffer van criminele netwerken die misbruik maken van hun kwetsbaarheid. Smokkelaars bieden clandestiene, vaak gevaarlijke en vermoeiende trajecten aan die het leven van de migranten in gevaar brengen. De zee oversteken in geïmproviseerde bootjes, mensen vervoeren verborgen in de lading van vrachtwagens en illegaal grenzen oversteken via onherbergzame of gevaarlijke gebieden zijn allemaal voorbeelden van de risico's die hiermee gepaard gaan. Elk jaar sterven er veel mensen terwijl ze illegaal hun land van bestemming proberen te bereiken. Mensenhandel ondermijnt de openbare orde en maakt het voor regeringen moeilijk om te controleren wie zich op hun grondgebied bevindt.

Zonder enige erkenning van de feiten, laat staan de bijzondere ernst ervan, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

U werd bij het laatste onderhoud op het CGVS (d.d. 15 juli 2025) omstandig gevraagd waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U antwoordde hier onder meer op dat u (elders) geen onderdak hebt, "geen moeder hebt om u te dragen behalve België", en ook niet terug kan naar uw land. U maakte wat fouten, maar nooit mensensmokkel, deed uw straf hiervoor en verbetert uw leven. Verder wilt u trouwen en kinderen krijgen, en hebt alle negatieve vrienden met wie u vroeger rondhing "verwijderd". Ook verwees u naar uw persoonlijke vervolging door Hamas en de oorlog in Gaza (NPO p.16). Hierbij kan worden herhaald dat de huidige beslissing geenszins tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht in België automatisch wordt beëindigd. Bovendien worden uw verklaringen aangaande uw vrees voor of onmogelijkheid om terug te keren naar uw land van herkomst meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied. Dat u geen andere problemen zal maken, uw verantwoordelijkheid zal nemen als u ooit nog een ander probleem maakt in de toekomst, en twee jaar niets (strafbaars) gedaan heeft, zijn argumenten die evenmin kunnen overtuigen. Zoals eerder aangehaald ontkent u immers nog steeds de feiten waaraan u schuldig bent bevonden en neemt u aldus geen enkele verantwoordelijkheid voor uw (eerdere) daden. Daarnaast bent u nog steeds vrij onder voorwaarden, en beschikt het CGVS over onvoldoende indicaties dat u na afloop van deze termijn niet opnieuw zal vervallen in soortgelijke misdrijven.

Ook uw gezondheidstoestand weegt niet op tegen de ernst van het door u gepleegde misdrijf en de vaststelling dat u actueel nog een voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. Zo haalt u onder meer aan dat u verwondingen heeft aan uw benen veroorzaakt door kogels, en een metaal in uw dij. U neemt veel medicijnen, gaat regelmatig naar de dokter en kan niet langer dan vijf minuten wandelen of de trap nemen. Uw éne been is namelijk korter dan het andere, en u neemt verschillende medicijnen om de pijn in uw been te verzachten. U verklaarde hier bewijzen en documenten van te hebben (NPO p.3-4, 11), maar bezorgde na uw onderhoud bij het CGVS slechts één zeer onduidelijk stuk van vermoedelijk een medisch onderzoek van uw enkel(s) en benen. Dit stuk bevat echter geen verdere uitleg, geen datum, geen handtekening, en evenmin informatie met betrekking tot de opsteller of het uitgevoerde onderzoek, waardoor het in feite onmogelijk is om het te interpreteren. De uitleg dat uw huisarts met verlof was en u ontvangen werd door een collega, waardoor het verslag "mogelijk wat onvolledig kan zijn of minder gedetailleerd" (zie e-mail A(...) S(...) d.d. 19/07/2025), kan hierbij allesbehalve volstaan. Bovendien ontving het CGVS ook hierna geen bijkomende informatie of medische stukken meer, noch wat betreft uw fysieke noch omtrent uw mentale gezondheid, en kan aldus niet geconcludeerd worden dat uw gezondheidstoestand van een dermate ernstige graad is dat het onredelijk is – gelet op bovenstaande vaststellingen – uw vluchtelingenstatus in te trekken. Nochtans verklaarde u meermaals ook rapporten aangaande uw mentale gezondheid te hebben en deze aan het CGVS te zullen bezorgen, maar werd er tot op heden niets ontvangen (NPO p.3, 4, 5-6). Zoals aangegeven is het einde van uw verblijfsrecht voorts louter hypothetisch en kan u voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van medische redenen zich steeds wenden tot de hiertoe geëigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de minister of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus te besluiten tot het behoud van de vluchtelingenstatus.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota van 17 december 2025 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 14 januari 2026 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 55/3/1, § 1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker eveneens het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

Verzoeker geeft vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting aangaande de wettelijke voorwaarden voor de intrekking van de vluchtelingenstatus. Vervolgens betwist hij de bijzondere ernst van het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd, waarbij hij meent dat er geen rekening werd gehouden met de concrete omstandigheden, waaronder de verzachtende omstandigheden vermeld in het vonnis. Hij betoogt in dit kader dat er geen bewijs is dat hij een vermogensvoordeel heeft beoogd of gekregen, de schade die hij veroorzaakt zou hebben niet bewezen is en hij de man die hij geholpen heeft bij zijn vlucht naar België op geen enkel moment in gevaar heeft gebracht. Verzoeker meent tevens dat de beperkte omvang van de bewezen feiten en zijn beperkte rol daarin, alsook bijkomende verzachtende omstandigheden waarop in het vonnis verwezen wordt, onvoldoende in rekening werden gebracht.

Vervolgens betwist verzoeker dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van de lidstaat. Hij stelt in dit kader dat de commissaris-generaal nalaat om de actualiteit van het gevaar dat hij zou uitmaken zorgvuldig te onderzoeken en het bestaan van dit gevaar lijkt af te leiden uit de ernst van het gepleegde misdrijf zelf. Verder is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal onvoldoende uitlegt hoe uit de omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid kan worden afgeleid dat hij vandaag nog steeds een reële bedreiging voor de samenleving zou vormen en meent tevens dat de commissaris-generaal met een aantal elementen onvoldoende rekening heeft gehouden, die een hervorming van de bestreden beslissing noodzakelijk maken. Verzoeker werkt dit betoog verder uit.

Tenslotte voert verzoeker aan dat het evenredigheidsbeginsel *in casu* niet gerespecteerd werd, wat hij verder uiteenzet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en het behoud van de vluchtelingenstatus te bevestigen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

3.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende bijkomende stavingstukken gevoegd:

"(...)

2. Attest van gevangenschap – vrijstelling dd 17.11.2023

3. Bericht voorlopige invrijheidsstelling dd 17.11.2023

4. Verblijfskaart A(...) A(...)

5. Attest zwangerschap A(...) A(...)

6. Verslag raadpleging dokter V(...) d(...) B(...) 17.01.2022

7. Doorverwijsbrief dokter B(...) dd 27.04.2023

8. Attest erkenning handicap dd 17.02.2023

9. Attest erkenning handicap dd 18.07.2024"

3.2. Nieuwe elementen

Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij hij een medisch attest van 25 februari 2026 voegt.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.2.1. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is omgezet in Belgisch recht. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.2.3. Het enige middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekers vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken nu (i) hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, met name mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en valsheid in authentieke en openbare geschriften, (ii) hij een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving vormt nu niet kan worden uitgesloten dat hij dergelijk gedrag zal herhalen en (iii) het evenredigheidsbeginsel hierbij in acht wordt genomen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele

motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van diezelfde wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat de vluchtelingenstatus moet worden ingetrokken omdat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, maar wordt geadviseerd dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen.

3.3.5. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek:

“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig” (zie wetsontwerp, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdaad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er

een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU en dient aldus richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de richtlijn 2011/95/EU, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

“4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer: a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt; b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.”

3.3.6. De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in het arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in het arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en het arrest *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.* in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, beide van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. Zo moet de verzoeker definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan, volstaat aldus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punt 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormelde arresten van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU moeten vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

3.3.6.1. De voorwaarde van de definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’

Het Hof van Justitie spreekt zich in het arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* van 6 juli 2023, in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 – onder meer – uit over de vraag wat verstaan moet worden onder een definitieve veroordeling voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU en aan de hand van welke criteria een misdrijf als zodanig, te weten ‘bijzonder ernstig’, kan worden aangemerkt.

Het Hof van Justitie oordeelde in dit verband dat artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU alleen kan worden toegepast op een verzoeker die definitief is veroordeeld voor een misdrijf dat gezien de “specifieke kenmerken” ervan kan worden geacht “*uitzonderlijk ernstig*” te zijn, in die zin dat het behoort tot “*de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten*”. Hierbij dient rekening te worden gehouden met de keuzen die in het kader van het strafrechtstelsel van de betrokken lidstaat zijn gemaakt met betrekking tot de aanduiding van de misdrijven die de rechtsorde van de samenleving het meest aantasten (punt 37-38).

Het Hof van Justitie wees er in voornoemd arrest op dat, aangezien artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU ziet op een definitieve veroordeling voor een 'bijzonder ernstig misdrijf' in het enkelvoud, en zij strikt moet worden uitgelegd aangezien zij een afwijking vormt van de in artikel 13 van voormelde richtlijn geformuleerde regel dat de lidstaten de vluchtelingenstatus verlenen aan derdelanders die voldoen aan de voorwaarden om als vluchteling te worden beschouwd (zie naar analogie HvJ 13 september 2018, *Ahmed*, C-369/17, ECLI:EU:C:2018:713, punt 52), de toepassing ervan alleen gerechtvaardigd kan zijn in geval van een definitieve veroordeling voor een misdrijf dat afzonderlijk beschouwd onder het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' valt, hetgeen veronderstelt dat het van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, met dien verstande dat deze mate van ernst niet kan worden bereikt door een cumulatie van afzonderlijke strafbare feiten die op zichzelf geen bijzonder ernstig misdrijf vormen (punt 27 en 39).

Bovendien, aldus het Hof van Justitie, moet bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf waarvoor de verzoeker is veroordeeld rekening worden gehouden met "*alle omstandigheden van het betrokken geval*". In dit verband is de motivering van de veroordeling van aanzienlijk belang voor de vaststelling van die omstandigheden, voor zover daarin uitdrukking wordt gegeven aan de beoordeling door de bevoegde strafrechter van het gedrag van de verzoeker (punt 40).

Onder de andere omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij de beoordeling of een misdrijf de vereiste uitzonderlijke ernst bereikt, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten, zijn naar het oordeel van het Hof van Justitie voorts vooral de aard en de hoogte van de op het misdrijf gestelde straf – en *a fortiori* van de daadwerkelijk opgelegde straf – van essentieel belang (punt 41).

Alleen een misdrijf dat een grond vormde om een straf op te leggen die in het licht van de in de betrokken lidstaat gebruikelijke strafmaat bijzonder zwaar is, kan worden beschouwd als een 'bijzonder ernstig misdrijf' in de zin van artikel 14, lid 4, onder b) van de richtlijn 2011/95/EU (punt 42).

Naast de straf die op een misdrijf staat en de feitelijk opgelegde straf dient volgens het Hof van Justitie verder rekening te worden gehouden met de aard van het gepleegde misdrijf, voor zover daaruit blijkt in welke mate de rechtsorde van de betrokken samenleving is aangetast, en met alle omstandigheden rond het plegen van het misdrijf, onder meer eventuele verzachtende of verzwarende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd en de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade (punt 43).

De aard van de strafprocedure die wordt toegepast om het betrokken misdrijf te bestraffen kan luidens het Hof van Justitie eveneens van belang zijn, meer bepaald indien deze een afspiegeling vormt van de ernst die de met de strafrechtelijke vervolging belaste autoriteiten aan dat misdrijf hebben toegekend. Daarentegen kan geen rekening worden gehouden met de eventuele weerklank van het betrokken misdrijf in de media of bij het publiek, gelet op het feit dat een dergelijke omstandigheid wezenlijk subjectief en bijkomstig van aard is (punt 44-45).

Gelet op hetgeen voorafgaat dient de eerste, afzonderlijke Unierechtelijke voorwaarde om de vluchtelingenstatus te kunnen intrekken, conform voornoemd arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, aldus te worden opgevat dat er sprake moet zijn van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dat gezien de kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde van de betrokken samenleving het meest aantasten. Om te beoordelen of een misdrijf waarvoor de betrokkene definitief is veroordeeld van een dergelijke ernst is moet rekening gehouden worden met de op dat misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf, de aard van het misdrijf, eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden, de vraag of het misdrijf al dan niet opzettelijk is gepleegd, de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade alsmede met de voor de bestraffing van het misdrijf gevolgde procedure (punt 48 en HvJ 6 juli 2023, *Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.*, nr. C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 30).

Aangezien, zo weze herhaald, bij de beoordeling van het betrokken misdrijf rekening moet worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het betrokken geval, zijn de hiervoor weergegeven beoordelingscriteria niet uitputtend en kunnen zij in voorkomend geval worden aangevuld met verdere criteria (punt 46).

Blijkens het in het administratief dossier opgenomen vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg van Brugge van 30 augustus 2023 is verzoeker veroordeeld tot en hoofdgevangenisstraf van 36 maanden (waarvan 12 maanden met uitstel) en ontzetting uit de rechten zoals omschreven in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek voor (i) mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en (ii) valsheid in authentieke en openbare geschriften.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen dat verzoeker definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf:

“Wat de aard van het misdrijf betreft blijkt uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg (d.d. 30/08/2023) dat op 13 januari 2023 een zekere A. M. zich zonder documenten bij de grenscontrole aankomst op de luchthaven van Zaventem aanbod. Hij stelde Palestijn te zijn en met de vlucht vanuit Tunis te zijn toegekomen. Bij nazicht van zijn gsm-toestel werd een foto aangetroffen van een Palestijns paspoort op naam van “T(...) A. F. A(...)”, evenals van een Belgisch visum. Daarnaast werd ook een foto aangetroffen samen met u in de boardingslurf, waarbij de verbalisanten u nog konden aantreffen in de aankomsthal en u intercepteerden. Uit nazicht van de camerabeelden van de ontschepping van de vlucht uit Tunis bleek dat A. M. de slurf slechts een seconde na u verliet. A. M. verklaarde later geboren te zijn in Syrië en sedert een drietal jaar in Istanbul te wonen. Daar betaalde hij 13.000 euro aan een smokkelaar om naar België te komen. Hij omschreef u als een vriend van hem en verklaarde dat u naar Istanbul was gekomen om samen met hem via Tunesië naar België te reizen. Hij stelde dat hij u slechts twaalf u voor de vlucht vroeg om dezelfde reis te maken. Uit nazicht van de boekingsdossiers en passagierslijsten bleek onder meer dat u en A. M. naast elkaar zaten op het vliegtuig en dat jullie tickets gelijktijdig werden aangekocht. Verder bleek u in de periode 2022-2023 in totaal achttien maal naar Turkije te zijn afgereisd. Ook was u op het ogenblik van uw interceptie niet alleen in het bezit van een boardingpass op uw eigen naam maar ook een boardingpass op naam van A(...) T(...) A. F. (zie supra) en een parkeerkaart waaruit bleek dat u op 5 januari 2023 de Frontparking was opgereden. Bij de controle van uw voertuig werd op de achterbank een rugzak aangetroffen die u eerder droeg bij het verlaten van de boardingslurf, en met hierin een Palestijns paspoort op naam van A(...) T(...) A. F. (zie supra). Na analyse werd vastgesteld dat er een valse vertrekstempel op datum van 5 januari 2023 in dit paspoort werd aangebracht. Verdere analyse van het gsm-toestel van A. M. wees uit dat u op intense wijze in contact stond met hem, en hem naast de hogergenoemde foto’s van het paspoort en het visum op naam van T(...) A. F. A(...) onder meer ook een foto van uzelf, evenals een foto van uw paspoort en verblijfskaart met uw gsm-nummer heeft doorgestuurd. Daarnaast werden foto’s aangetroffen van zowel u als A. M. op dezelfde plek in Mauritanië, evenals het vliegschema van jullie beiden van Mauritanië naar Tunis en vervolgens Brussel. Bij analyse van uw gsm-toestel werden tevens diverse contacten aangetroffen die bij de ANG gekend zijn voor zaken over mensensmokkel, alsook talrijke foto’s van paspoorten van meerdere personen met verschillende nationaliteiten (vonnis d.d. 30/08/2023 p.4-5).

In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg werden bovendien meerdere verzwarende omstandigheden weerhouden en in rekening gebracht. Zo wees de rechtbank erop dat de feiten werden gepleegd met de omstandigheid dat er misgebruik gemaakt werd van de kwetsbare toestand waarin A. M. verkeerde ten gevolge van zijn onwettige of precaire administratieve toestand. Ook wees de rechtbank op de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door direct of indirect gebruik te maken van listige kunstgrepen en bedrog, daar er gebruik werd gemaakt van een paspoort op naam van een andere man die sterke fysieke gelijkenissen vertoonde aan A. M. en waarin voorafgaand een valse vertrekstempel werd aangebracht. Daarenboven bestond er volgens de rechter geen enkele twijfel dat de bewezen smokkel te kaderen is in die van een vereniging waarvan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid gericht is op dergelijke activiteiten, hetgeen eveneens als verzwarende omstandigheid in rekening werd gebracht (vonnis d.d. 30/08/2023 p.2-3 en 7).

De rechtbank achtte het verder bewezen dat u M. A. heeft vergezeld en op actieve wijze betrokken was bij de organisatie van de smokkel, alsook dat de door u gepleegde misdrijven de opeenvolgende en voortgezette uitvoering vormen van eenzelfde misdadig opzet (vonnis d.d. 30/08/2023 p.6 en 8).

Met betrekking tot de op het misdrijf gesteld straf kan verwezen worden naar artikel 77 bis, 77 sexies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat op het misdrijf van mensensmokkel een gevangenisstraf van één tot vijf jaar oplegt, en een geldboete van vijfhonderd tot vijftigduizend euro, alsook een ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 30 van het Strafwetboek.

In verband met de aard en de omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade merkte de rechtbank op dat mensensmokkel een misdrijf is dat gedijt op de wanhoop van mensen die koste van het kost hun land van herkomst willen ontvluchten, op zoek zijn naar een betere toekomst in een ander land, en daar heel veel voor over hebben. Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef. Ook getuigt dit van een streven naar louter eigen winstbejag en het misbruiken van de precaire administratieve en sociale situatie van de mensen die gesmokkeld worden. De daardoor gegenereerde geldstromen, en de ongecontroleerde migratiegolf die de sociale systemen van de landen van bestemming zwaar onder druk zetten, vormen een acute bedreiging voor de openbare orde en veiligheid (vonnis d.d. 30/08/2023 p.9).

Bij de bepaling van de strafmaat hield de rechtbank rekening met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden en context waarbinnen zij zich hebben voorgedaan, uw strafregister, uw persoonlijkheid zoals die onder meer blijkt uit de elementen in het strafdossier, en uw uiteenzetting ter zitting. Er werd besloten dat een strenge bestraffing zich opdrong, mede ter ontrading van dergelijke praktijken in de toekomst, maar tevens werd rekening gehouden met uw gunstig strafregister, de beperkte omvang van de bewezen feiten en uw aandeel erin, alsook uw precaire gezondheidstoestand en beperkte inkomen, waardoor

de straffen gedeeltelijk met uitstel werden uitgesproken. De rechter veroordeelde u concreet tot een hoofdgevangenisstraf van 36 maanden en een geldboete van 1000 euro, waarbij u uitstel werd verleend voor 12 maanden van de gevangenisstraf gedurende vijf jaar en voor de volledige geldboete gedurende drie jaar. Daarnaast werd u voor een termijn van vijf jaar ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, lid 1, van het Strafwetboek (vonnis d.d. 30/08/2023 p.11).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast."

Verzoeker kan niet zonder meer gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat er geen bewijs is dat hij een direct of een indirect vermogensvoordeel heeft beoogd of gekregen, wat volgens hem van belang is voor de beoordeling van de ernst van het misdrijf. Uit het vonnis van 30 augustus 2023 blijkt dat, hoewel niet kan worden vastgesteld of verzoeker enig ander financieel voordeel zou hebben genoten voor zijn begeleiding dan het bekostigen van zijn vluchten en/of verblijf ter plaatse, dit een veroordeling als mededader voor mensensmokkel niet in de weg staat, daar wel blijkt dat verzoeker heeft bijgedragen aan de verwezenlijking van een smokkel waarvan hij wist dat er aanzienlijke geldsommen, *in casu* 13 000 euro, voor moesten worden betaald (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Landeninformatie', vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel, p. 6). Waar verzoeker aanvoert, wat betreft de door het misdrijf veroorzaakte schade, dat de schade die hij zelf zou hebben veroorzaakt niet bewezen is en hij de man die hij begeleid heeft bij zijn vlucht naar België op geen enkel moment in gevaar gebracht heeft, wijst de Raad erop dat, hoewel hij geen fysieke schade veroorzaakt heeft, verzoeker wel misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare positie en de precaire administratieve en sociale situatie van de persoon die hij hielp smokkelen.

Verzoeker voert verder aan dat het vonnis 'de beperkte omvang van de bewezen feiten en het aandeel van beklaagde in de bewezen feiten' vermeldt en zijn gunstig strafregister, zijn precaire gezondheidstoestand en beperkte inkomen, bijkomende verzachtende omstandigheden zijn en bekritiseert dat niet gemotiveerd wordt waarom men hem, ondanks deze verzachtende omstandigheden, voor een bijzonder ernstig misdrijf verantwoordelijk acht. De Raad wijst er in dit kader op dat, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, deze omstandigheden in acht genomen worden bij de bepaling van de strafmaat (*Ibid.*, p. 9), waardoor verzoekers straf gedeeltelijk met uitstel wordt uitgesproken, maar bij de kwalificatie van het misdrijf op zich niet als verzachtende omstandigheden worden opgeworpen. Bovendien benadrukt de Raad dat, naast deze elementen, tevens werd geoordeeld dat meewerken aan dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid en een gebrek aan normbesef, waardoor een strenge bestraffing zich opdringt, mede ter ontrading van dergelijke praktijken in de toekomst. Dat verzoeker niet de maximumstraf opgelegd kreeg, zoals hij in zijn verzoekschrift benadrukt, doet geen afbreuk aan het feit dat hij desondanks wel veroordeeld werd tot een straf van 36 maanden gevangenisstraf en hij bovendien voor een termijn van vijf jaar ontzet werd uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek. In dit kader benadrukt de Raad nog dat de opgelegde straf slechts één van de elementen is waarmee volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie *supra*) rekening dient te worden gehouden.

Gelet op het voorgaande en de bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij meent dat "*de bestreden beslissing in grote mate verwijst naar algemeenheden over het misdrijf mensensmokkel maar nalaat om de individuele omstandigheden te onderzoeken en in de beoordeling te betrekken*" en evenzeer nagelaten zou worden "*de verzachtende omstandigheden vermeld in het vonnis*" in rekening te brengen.

Aan de eerste, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.3.6.2. De voorwaarde van het 'gevaar voor de samenleving' van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt

Noch de richtlijn 2011/95/EU, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip 'gevaar voor de samenleving'.

De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip 'gevaar voor de samenleving' veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.*, C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.*, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H.F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoonbaar is dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, doch kan voor de toepassing van de interpretatie van de richtlijn 2011/95/EU hiernaar verwezen worden, daar het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Aldus dient er in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet bijgevolg slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, *Secretary of State for the Home Department/CS*, C304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, *Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado*, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H.F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

“Er kan in dit verband verder dienstig verwezen worden naar het vonnis van 30 augustus 2023 van de rechtbank van eerste aanleg in Brussel, alsook naar uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 15 juli 2025.

Zo bleef u de feiten altijd ontkennen, zowel tijdens uw eerste verhoor na uw interceptie op de luchthaven als toen u op 9 juli 2023 opnieuw verhoord werd en geconfronteerd werd met de tot dan toe ontdekte elementen uit het onderzoek. U verklaarde onder meer regelmatig naar Turkije te reizen om uw tanden te laten verzorgen. Ondanks concrete bewijzen betwistte u zelfs met iemand een foto genomen te hebben en verklaarde u alleen naar Turkije te zijn afgereisd, van Turkije naar Mauritanië te zijn gegaan en van Mauritanië naar België. Van de boardingpass en het paspoort op naam van A(...) T(...) A. F., die

respectievelijk op uzelf en in uw auto werden aangetroffen, stelde u niets af te weten. Ook tijdens de terechtzitting van 25 augustus 2023 bleef u de feiten betwisten (vonnis d.d. 30/08/2023 p.5-6), net zoals tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 15 juli 2025. Zo houdt u vol deze misdaden niet gepleegd te hebben, en verklaart u dat A. M. een vriend vanuit Gaza is die u toevallig in het vliegtuig ontmoette. U maakte inderdaad een foto met hem maar smokkelde hem niet en bent nog steeds bereid tot een confrontatie met hem (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 15/07/2025, hierna NPO, p.8, 10-12). Gezien u het misdrijf waarvoor u bent veroordeeld blijft ontkennen, geeft u geen enkele blijk van schuldinzicht. Meer nog, u noemt zichzelf tot elf keer toe een slachtoffer (NPO p.11, 12, 15, 16) en verklaart zowaar dat u de gevangenis mocht verlaten omdat ze “bewijs hebben dat u dit niet gedaan heeft” (NPO p.15), terwijl u in het vonnis van 30 augustus 2023 wel degelijk schuldig wordt verklaard en er geen andere stukken van justitie voorliggen die uw bewering staven. Ook wanneer u gevraagd werd of u actueel nog een reële en ernstige bedreiging voor de samenleving vormt, herhaalde u dat u “misschien wat andere kleine zaken heeft gedaan” maar nooit mensensmokkel, en een slachtoffer in deze zaak was (NPO p.16). Daarnaast wees de rechtbank erop dat het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef (vonnis d.d. 30/08/2023 p.9). Dit weerspiegelde zich ook in de uitgesproken straf, waarbij u naast de hoofdgevangenisstraf ook voor een termijn van vijf jaar werd ontzet uit de rechten zoals vermeld in artikel 31, lid 1, van het Strafwetboek. Ook kan in dit verband verder dienstig verwezen worden het karakter van de bewezen feiten. Deze zijn bijzonder ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Ze tonen in uw hoofde een gebrekkig normen waardenbesef aan. Verder dient er op te worden gewezen dat u door het plegen van dergelijke feiten blijk geeft van een ingesteldheid dat u zich laat leiden door geldgewin en zonder meer voorbijgaat aan het bijzonder grote gevaar dat mensensmokkel met zich meebrengt voor de slachtoffers en de maatschappelijke veiligheid in het algemeen. De maatschappelijke impact van mensensmokkel en mensenhandel wordt ook benadrukt door de VN. Volgens het UN Protocol against the smuggling of migrants van 15 november 2000 “wordt met ‘smokkel van migranten’ bedoeld het bewerkstelligen van de illegale binnenkomst van een persoon in een staat die partij is en waarvan die persoon geen onderdaan of ingezetene is, teneinde hieruit rechtstreeks of onrechtstreeks een financieel of ander materieel voordeel te halen”. Migrant die een beroep doen op de diensten van smokkelaars, zijn vaak het slachtoffer van criminele netwerken die misbruik maken van hun kwetsbaarheid. Smokkelaars bieden clandestiene, vaak gevaarlijke en vermoeiende trajecten aan die het leven van de migranten in gevaar brengen. De zee oversteken in geïmproviseerde bootjes, mensen vervoeren verborgen in de lading van vrachtwagens en illegaal grenzen oversteken via onherbergzame of gevaarlijke gebieden zijn allemaal voorbeelden van de risico's die hiermee gepaard gaan. Elk jaar sterven er veel mensen terwijl ze illegaal hun land van bestemming proberen te bereiken. Mensenhandel ondermijnt de openbare orde en maakt het voor regeringen moeilijk om te controleren wie zich op hun grondgebied bevindt. Zonder enige erkenning van de feiten, laat staan de bijzondere ernst ervan, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag (...) zal herhalen. Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.”

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij betwist dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt en meent dat de commissaris-generaal niet in alle redelijkheid het gevaar dat hij zou vormen kan afleiden uit enkel de ernst van het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd. De Raad wijst er in dit verband op dat enerzijds in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd dermate ernstig is dat dit voldoende is om te stellen dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt, maar er anderzijds evenzeer wordt gewezen op verzoekers gebrek aan schuldinzicht, de vaststelling dat hij de feiten blijft ontkennen en er niet kan worden uitgesloten dat hij dergelijk gedrag zal herhalen.

Waar verzoeker verder bekritiseert, met betrekking tot de maatschappelijke impact en het gevaar van mensensmokkel, dat in de bestreden beslissing wordt geciteerd uit het “UN Protocol against the smuggling of migrants”, maar de commissaris-generaal niet aantoon op welke manier dit relevant is voor de beoordeling van het gevaar voor de samenleving dat van verzoeker zou uitgaan, daar de bewezen feiten, namelijk het begeleiden van een man bij irreguliere binnenkomst per vliegtuig in België, geen verband houden met de omstandigheden die de commissaris-generaal schetst, wijst de Raad erop dat verzoeker definitief veroordeeld is voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden en de verwijzing in de bestreden beslissing in die zin relevant is (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, vonnis van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel).

Wat betreft verzoekers betoog dat niet bewezen is dat hij hier enig vermogensvoordeel uit haalde, hij niemand in gevaar bracht en geen directe schade toebracht, is *supra* reeds gebleken dat hij hierin niet gevolgd kan worden. Verder stelt de Raad vast dat, waar verzoeker betoogt dat de feiten intussen bijna drie jaar geleden zijn en hij sindsdien geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd, dit niet opweegt tegen verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij geen enkele blijk van schuldinzicht heeft en de ernst van de feiten niet wilt erkennen, waardoor niet uitgesloten kan worden dat hij deze in de toekomst zal herhalen.

Waar verzoeker verder wijst op enkele ‘verzachtende omstandigheden’, waaronder de beperkte omvang van de bewezen feiten en zijn aandeel hierin, zijn gunstig strafregister en zijn gezondheidsproblematiek, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk kan doen aan zijn verklaringen, waaruit geen enkele blijk van schuldinzicht blijkt, noch aan het feit dat het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een gebrek aan normbesef. Bovendien werden deze elementen reeds meegenomen in de analyse betreffende het bepalen van de strafmaat, en hebben zij verder geen invloed op de beoordeling van het gevaar dat verzoeker vormt voor de samenleving, daar hij, ongeacht zijn gezondheidsproblematieken, wel degelijk veroordeeld is voor de desbetreffende feiten en hiervoor toerekeningsvatbaar bevonden werd, zoals de verwerende partij ook in haar nota weergeeft.

Verzoeker betoogt verder dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat hij opnieuw strafbare feiten zou plegen, daar hij beter omkaderd is en toekomstperspectief heeft. Waar hij in dit kader stelt dat hij zijn straf aanvaard heeft en niet in beroep is gegaan, merkt de Raad op dat dit tegenstrijdig is met zijn beweringen dat hij een slachtoffer zou zijn en de pertinente vaststelling dat hij de feiten blijft ontkennen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 15 juli 2025, p. 8, 10-12, 15-16). Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij niet wist dat hij in beroep kon gaan, hij de betekenis hiervan niet goed begrijpt en hij op het moment van het persoonlijk onderhoud vroeg of hij nog in beroep kan gaan (*Ibid.*, p. 8). Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij stelt dat zijn voorlopige invrijheidsstelling sinds 17 november 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 2 en 3) erop wijst dat er geen recidivegevaar in zijn hoofde wordt vermoed en hij op geen enkele manier als een gevaar voor de openbare orde werd beschouwd. De Raad wijst erop dat deze maatregel een vlottere re-integratie in de samenleving tot doel heeft, maar dit niet wegneemt dat verzoeker wel degelijk nog steeds onder toezicht staat van justitie. Verder kan uit het loutere feit dat verzoeker intussen een relatie heeft met A. A., die in België als vluchteling is erkend (*Ibid.*, stuk 4), en zij een kindje verwachten (*Ibid.*, stuk 5), niet worden afgeleid dat hij geen gevaar meer zou kunnen vormen voor de samenleving. Verzoeker wijst er vervolgens nog op dat hij kampte met zware psychische problemen ten gevolge van de traumatische gebeurtenissen in Gaza, maar daarvoor hulp gezocht heeft (*Ibid.*, stuk 6 en 7), en dat zijn fysieke beperking, doordat hij in zijn been geschoten werd in Gaza, vastgesteld en erkend werd (*Ibid.*, stuk 8 en 9). In dit verband legt verzoeker ter terechtzitting nog een medisch attest daterend van 25 februari 2026 neer (aanvullende nota verzoeker neergelegd ter terechtzitting). De Raad stelt vast dat in deze stukken verzoekers fysieke en mentale gezondheidsproblematieken worden besproken en aangegeven wordt hoe hij hiervoor eventueel behandeld kan worden, doch blijkt hieruit niet, en verzoeker toont niet *in concreto* aan, dat kan uitgesloten worden dat hij dergelijk gedrag zal herhalen en hij geen actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving meer zou vormen.

Waar verzoeker op algemene wijze stelt dat de commissaris-generaal onvoldoende uitlegt hoe uit de omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid kan worden afgeleid dat hij vandaag nog steeds een bedreiging zou vormen, bekritiseert hij louter de motieven van de bestreden beslissing, maar doet hij er niet *in concreto* afbreuk aan.

De Raad concludeert, het bovenstaande in acht genomen, dat er sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aan de tweede, afzonderlijke voorwaarde om overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

3.3.6.3. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel

Nadat is aangetoond dat aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan is voldaan, dient ten slotte het evenredigheidsbeginsel in acht te worden genomen. Immers dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 14, lid 4, onder a) van de richtlijn 2011/95/EU blijkt dat de lidstaat de mogelijkheid heeft om over te gaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus, doch dat hij er niet toe gehouden is van deze mogelijkheid gebruik te maken (zie naar analogie HvJ 24 juni 2015, *H. T./Land Baden-Württemberg*, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 72 en HvJ 22 september 2022, *G.M./O.I.F. ea*, C-159/21, ECLI:EU:C:2022:708, punt 81).

De Belgische wetgever heeft ervoor geopteerd om te voorzien in een tweeledig systeem, waarbij enerzijds de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, de vluchtelingenstatus kan intrekken en anderzijds de minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 49, § 3 van de Vreemdelingenwet, een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de verzoeker en hem, met inachtneming van het beginsel van non-refoulement, kan verwijderen. De loutere intrekking van de vluchtelingenstatus houdt derhalve niet in dat de verzoeker kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied. De verzoeker behoudt zijn verblijfsrecht en de daarmee samenhangende rechten en voordelen, zolang de minister of zijn gemachtigde niet heeft beslist er een einde aan te maken.

In de parlementaire voorbereidingen kan dienaangaande het volgende worden gelezen:

“Eenmaal de Commissaris-generaal de internationale beschermingsstatus heeft ingetrokken, valt deze vreemdeling onder het toepassingsgebied van de algemene bepalingen van Titel I van de wet. Naargelang de verblijfsstatus waarover de vreemdeling als begunstigde van internationale bescherming beschikt op het moment van de intrekking van zijn internationale beschermingsstatus (hetzij een verblijfsrecht van beperkte of onbeperkte duur, hetzij een meer duurzaam verblijf zoals een machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene), zullen de mogelijkheden voor de minister of zijn gemachtigde om een einde te maken aan het verblijf en de aard van de verwijderingsmaatregel verschillend zijn” (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7-8).

Voor wat betreft de intrekking van de vluchtelingenstatus, conform artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, kan de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde enkel tijdens het beperkt verblijf van de betrokken derdelander overgaan tot de beëindiging van het verblijf en hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven. De rechtsbasis voor deze beëindiging van het verblijf is terug te vinden in artikel 11, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Luidens artikel 11, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet dient de minister of staatssecretaris of diens gemachtigde, wanneer hij overweegt dergelijke beslissing te nemen, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Van zodra de verzoeker beschikt over een onbeperkt verblijfsrecht, kan diens verblijfsrecht enkel nog worden beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, met name om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (zie wetsontwerp, *Parl.St.* Kamer 2014-2015, nr. 54-1730/001, p. 7). Luidens artikel 23, § 2 van de Vreemdelingenwet dient bij het nemen van dergelijke beslissing rekening te worden gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, evenals met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Het Hof van Justitie heeft aangegeven dat wanneer de verwerende partij op grond van artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU beslist de vluchtelingenstatus in te trekken, dit inhoudt dat de verzoeker die status wordt ontzegd, zodat hij niet of niet langer alle rechten en voordelen geniet, waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Het Hof van Justitie verduidelijkt hierbij dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van voormelde richtlijn tot gevolg heeft dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd, die artikel 24 van voormelde richtlijn verbindt aan de vluchtelingenstatus en zodoende kan worden beschouwd als iemand die niet langer rechtmatig op het grondgebied verblijft (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 90 en 103-104).

Overeenkomstig artikel 14, lid 6 van de richtlijn 2011/95/EU dient de lidstaat aan de verzoeker, niettegenstaande het verlies van zijn status, wel nog steeds verplicht ten minste de in voormelde bepaling vermelde rechten van het Verdrag van Genève toe te kennen, evenals de rechten uit dit Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). De in artikel 14, lid 6 van de richtlijn 2011/95/EU uitdrukkelijk opgesomde rechten uit het Verdrag van Genève hebben betrekking op non-discriminatie (artikel 3), vrijheid van godsdienst (artikel 4), bescherming van de eigendom van roerende en onroerende goederen (artikel 13), rechtsingang (artikel 16), distributie (artikel 20), toegang tot openbaar onderwijs (artikel 22), administratieve bijstand (artikel 25), verstrekking van identiteitspapieren (artikel 27), non-discriminatie op fiscaal gebied (artikel 29), het niet-opleggen van strafsancties wegens onrechtmatige binnenkomst of verblijf (artikel 31) en bescherming tegen uitzetting (artikel 32) en het verbod op refoulement (artikel 33). Wat betreft de rechten uit het Verdrag waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is, kan worden verwezen naar het gestelde door de advocaat-generaal in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17 *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, die hiervoor verwijst naar artikel 13 (roerende en onroerende goederen), artikel 20 (openbaar onderwijs), artikel 25 (administratieve bijstand), artikel 27 (identiteitspapieren) en artikel 29 (gelijke fiscale lasten), voor zover de betreffende lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1 hiervan geen voorbehouden heeft gemaakt ten aanzien van de betreffende artikelen (zie HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, advies Adv. Gen., punten 112, 128, 130 en UNHCR, *Comments on the European Commission Proposal for a Qualification Regulation COM* (2016) 466, februari 2018, blz. 23, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/5a7835f24.html>, waarnaar wordt verwezen in voetnoot 70). Aan de richtlijn 2011/95/EU mag ook in geen geval een uitlegging worden gegeven, die de lidstaten ertoe zouden aanzetten zich te onttrekken aan hun uit het Verdrag van Genève voortvloeiende internationale verplichtingen. Tevens doet de intrekking van de vluchtelingenstatus geen afbreuk aan de verplichting van de betrokken lidstaat om de relevante bepalingen van het Handvest van de

Grondrechten van de Europese Unie na te leven, waarbij het onder meer gaat om de verplichtingen die zijn neergelegd in artikel 7, dat ziet op de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, artikel 15, dat ziet op de vrijheid van beroep en het recht te werken, artikel 34, dat ziet op sociale zekerheid en sociale bijstand, en artikel 35, dat ziet op gezondheidszorg (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 108-109). Nergens wordt bepaald dat deze rechten en voordelen uitsluitend kunnen worden of dienen te worden gevrijwaard door de commissaris-generaal.

Het Hof van Justitie heeft verder aangegeven dat, niettegenstaande het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat de verzoeker de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus, de verzoeker mogelijkwerijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het (Belgisch) grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie HvJ 24 juni 2015, *H. T./Land Baden-Württemberg*, C-373/13, ECLI:EU:C:2015:413, punt 94). Artikel 14, lid 6 van de richtlijn 2011/95/EU staat er in dergelijk geval geenszins aan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de verzoeker alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van vluchteling verbindt (HvJ 14 mei 2019, *M./M. en XX/Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, ECLI:EU:C:2019:403, punt 106).

Deze omkadering in acht genomen, verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn arrest van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22 dat het evenredigheidsbeginsel inhoudt dat de bedreiging die de verzoeker vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt moet worden afgewogen tegen de rechten die, overeenkomstig de richtlijn 2011/95/EU, moeten worden gewaarborgd aan personen die voldoen aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van voormelde richtlijn, met name aan vluchtelingen (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 67). Bij de beoordeling van het evenredigheidsbeginsel dient tevens rekening te worden gehouden met de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, waarbij de betrokken lidstaat met name moet nagaan of het mogelijk is om andere maatregelen vast te stellen, die de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantasten, maar even doeltreffend zijn om de bescherming van de samenleving te waarborgen (*ibid.*, punt 68). Het Hof van Justitie geeft hierbij aan dat de bevoegde autoriteit rekening zal moeten houden met het feit dat de intrekking van de vluchtelingenstatus inhoudt dat aan de verzoeker deze status wordt ontnomen, zodat hij niet langer over alle rechten en voordelen van de richtlijn 2011/95/EU zal beschikken, maar dat de lidstaat nog steeds verplicht is om de betrokken derdelander ten minste de in artikel 14, lid 6 van voormelde richtlijn vermelde rechten toe te kennen, evenals de rechten uit het Verdrag van Genève waarvoor geen rechtmatig verblijf vereist is.

Aldus heeft de Belgische wetgever ervoor geopteerd om te voorzien in een systeem, waarbij de intrekking van de vluchtelingenstatus – omdat de verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt – de aan vluchtelingen gewaarborgde rechten en grondrechten minder aantast, dan zoals voorzien in artikel 14, lid 4 en 6 van de richtlijn 2011/95/EU. Tevens heeft de Belgische wetgever voorzien dat, wanneer de minister of staatssecretaris alsnog overgaat tot het beëindigen van het verblijf van de verzoeker, er een belangenafweging dient te worden gemaakt (zie *supra*).

Waar verzoeker bekritiseert dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een algemene motivatie, gaat hij eraan voorbij dat er wel degelijk wordt ingegaan op zijn verklaringen aangaande de redenen waarom hij het vluchtelingenstatuut zou moeten behouden en hij aldus geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt, en wordt er tevens ingegaan op zijn gezondheidstoestand. Waar verzoeker verder nog bekritiseert dat niet gemotiveerd is op welke wijze de intrekking van zijn vluchtelingenstatus de veiligheid van de Belgische samenleving bevordert, wijst de Raad erop dat dit niet dient te worden aangetoond, doch er wel een afweging dient te worden gemaakt tussen de bedreiging die verzoeker vormt voor de samenleving tegenover de rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken. In de bestreden beslissing wordt in dit verband met reden als volgt gemotiveerd, welke motivering door verzoeker niet wordt betwist:

“Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2011/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van

verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.

U werd bij het laatste onderhoud op het CGVS (d.d. 15 juli 2025) omstandig gevraagd waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden en u aldus geen werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving vormt. U antwoordde hier onder meer op dat u (elders) geen onderdak hebt, “geen moeder hebt om u te dragen behalve België”, en ook niet terug kan naar uw land. U maakte wat fouten, maar nooit mensensmokkel, deed uw straf hiervoor en verbetert uw leven. Verder wilt u trouwen en kinderen krijgen, en hebt alle negatieve vrienden met wie u vroeger rondhing “verwijderd”. Ook verwees u naar uw persoonlijke vervolging door Hamas en de oorlog in Gaza (NPO p.16). Hierbij kan worden herhaald dat de huidige beslissing geenszins tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht in België automatisch wordt beëindigd. Bovendien worden uw verklaringen aangaande uw vrees voor of onmogelijkheid om terug te keren naar uw land van herkomst meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied. Dat u geen andere problemen zal maken, uw verantwoordelijkheid zal nemen als u ooit nog een ander probleem maakt in de toekomst, en twee jaar niets (strafbaars) gedaan heeft, zijn argumenten die evenmin kunnen overtuigen. Zoals eerder aangehaald ontkent u immers nog steeds de feiten waaraan u schuldig bent bevonden en neemt u aldus geen enkele verantwoordelijkheid voor uw (eerdere) daden. Daarnaast bent u nog steeds vrij onder voorwaarden, en beschikt het CGVS over onvoldoende indicaties dat u na afloop van deze termijn niet opnieuw zal vervallen in soortgelijke misdrijven.”

Verder betoogt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij hoe dan ook in België zal blijven, hij hier een stabiele en duurzame relatie heeft en binnenkort een kind krijgt, doch gaat hij er met dit betoog aan voorbij dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus niet tot gevolg heeft dat zijn verblijfsrecht wordt beëindigd. Ook waar hij stelt dat de bestreden beslissing besluit tot intrekking van zijn vluchtelingenstatuut, maar tegelijk vermeldt dat hij niet mag teruggeleid worden naar Gaza, wijst op zijn kwetsbaar profiel en zijn leven in Gaza, en meent dat de intrekking van zijn statuut hem in een meer precare situatie zal doen belanden, wijst de Raad erop dat het einde van zijn verblijfsrecht slechts hypothetisch is.

Verzoeker gaat in dit kader in zijn verzoekschrift verder in op zijn gezondheidstoestand, waarbij hij toelicht dat hij na zijn aankomst in België kampte met zware psychische problemen en hij zware pijnstillers nam door de verwondingen aan zijn been. Hij wijst in dit kader op een doorverwijsbrief van dokter B., waarin melding wordt gemaakt van zware psychiatrische problemen en zware depressie, en legt attesten van erkenning van zijn handicap voor (stukkenbundel verzoeker, stuk 7 – 9). Bij zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting, voegt verzoeker nog een medisch attest van 25 februari 2026, waaruit de door hem ondergane onderzoeken blijken en waarin tevens melding wordt gemaakt van psychologische moeilijkheden. Hoewel verzoekers psychologische problemen niet betwist worden, blijkt uit de door hem neergelegde documenten niet wat de ernst hiervan is, noch wordt er een concrete diagnose gesteld, aangegeven wat de gevolgen hiervan zijn voor verzoeker of een concrete behandeling voorgesteld. Betreffende het probleem aan zijn been en de beperkingen die hier voor hem uit voortvloeien, dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat uit voormelde stukken niet blijkt dat verzoekers gezondheidstoestand van een dermate ernstige graad is dat het onredelijk zou zijn om zijn vluchtelingenstatus in te trekken. Wat betreft het medisch document dat verzoeker in het kader van de administratieve procedure nog toevoegde, wijst de Raad erop dat dit document geen verdere uitleg, datum of handtekening vermeldt en evenmin informatie bevat wat betreft de opsteller of het uitgevoerde onderzoek, en dit dan ook niet nuttig geïnterpreteerd kan worden, zoals ook in de bestreden beslissing werd vastgesteld (AD, stuk 5, ‘Documenten’, nr. 17). Bovendien wijst de Raad erop dat, indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in België dient te blijven, hij de daartoe geëigende procedure dient te volgen en een machtiging tot verblijf dient aan te vragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde, kan niet worden vastgesteld dat *in casu* het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen. De Raad herhaalt dat huidige bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd, zodat hij verder op regelmatige wijze op het Belgische grondgebied kan verblijven.

3.3.7. Rekening houdend met het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat zich een intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus, overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, opdringt omdat hij een gevaar vormt voor de samenleving en omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verzoeker werd definitief veroordeeld voor een ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en vormt een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor de samenleving. Er wordt niet aangetoond dat het evenredigheidsbeginsel onvoldoende in acht werd genomen.

3.3.8. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/3/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de

Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Gaza. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, dient volledigheidshalve worden opgemerkt dat in het kader van het huidige beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel.

Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

3.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze hij de mogelijkheid om argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van zijn vluchtelingenstatus en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT